

Božena Agelová

Narodila jsem se na statku mých rodičů 1. května 1925. Vyrůstala jsem se svými sourozenci. Nejstarší byla Mařka, pak Jindra, Toník, já a nakonec se narodil Vašík. Náš tatínek byl velice přísný, ale spravedlivý, měli jsme ho rádi a zároveň jsme měli z něho respekt. Maminka byla naopak velmi hodná a chránila nás. Hraček jsme moc neměli, hráli jsme si s kuličkami, švihadlem, živými koťaty a štěňaty a chodili na vesnici.

Navštěvovala jsem 5 let Obecní školu v Jamnici. Bavil mě zeměpis, dějepis, kreslení a ruční práce. Pak jsem navštěvovala 2 roky měšťanku ve Velkých Heralticích. Do školy jsme každý den a za každého počasí chodili pěšky 12 km. Na začátku třetí třídy měšťanky přišla mobilizace. Bylo přerušeno vyučování. A začalo stěhování národů. Další vzdělání už nebylo. Začala jsem pracovat u rodičů v zemědělství, kteří obhospodařovali 20 hektarů pole a 2 hektary lesa, po sedmi letech jsme byli osvobozeni a mi bylo 20 let.

Doma jsem musela i za svého dětství hodně pomáhat s dobyt看em a drůbeží, každý den jsem na večeri musela nakopat brambory a uvařit je pro 20 lidí. K tomu jsme měli mléko, a když byl svátek, tak opečenou cibulku.

Dne 28. 11. 1951 jsem se provdala za svého muže Miloslava Agela a máme spolu 5 dětí. Nejstaršího Miloslava, Václava, Boženu, Věru a Stanislava.

Nastoupila jsem do JZD do kravína, kde jsem zůstala až do důchodu. Můj manžel tam pracoval také jako ekonom.

Po odchodu na důchod jsem se věnovala zahradě. Se svým manželem jsme byli vášniví zahrádkáři, roubolali jsme stromy a měli spoustu odrůd jablek, hrušek, švestek a třešní. Měli jsme také mnoho včelstev. Včely byly naše velká láska a vášeň.

Zhruba před 12 lety jsem si zlomila krček a myslela si, že už nebudu chodit, ale vše jsem překonala. Procházky po zahradě a po poli jsou mým štěstím každý den. V době, kdy jsem nemohla chodit nebo jsem se musela pohybovat jen doma, jsem začala více malovat, protože malování mě vždy velmi bavilo, ale neměla jsem na něho čas. Nejraději maluji krajinky.